

Въ стаята влѣзе единъ младъ мжжъ, отрупанъ съ снѣгъ. Той носѣше на гърба си Каменовата невѣста, а съ лѣвата си ръка притискаше до гърди рожбата ѝ.

— Невѣсто! — плесна ржце чорбаджи Юрданъ. — Боже, Господи! Какво чудо ни дойде до главата!

Въ бъркотията почти никой не забелязваше младия мжжъ. Той отърси снѣга отъ кожата си, свали качулката, която скриваше почти цѣлото му лице, и се усмихна съ добритѣ си сини очи:

— Добре, че минахъ на време. А то, клетата, щѣше да замръзне. Вѣче задрѣмваше!

Каменъ се обърна да поблагодари на чудния спасителъ и замръзна отъ учудване:

— Дяконе: Ти... ти... —

очитѣ му се напълниха съ сълзи.

— Едва можахъ да я разпитамъ откъде е и чия жена е!

— Чакай, — намѣси се чорбаджи Юрданъ. — Ти да не си оня дяконъ, дето ходи да бунтува народа?

— Азъ съмъ, — скромно отвърна мжжътъ.

— Ти си, значи... — промълви чорбаджията и наведе глава.

— Ти... За едно дете си изложилъ живота си на смъртъ. За моето внуче... А азъ искахъ да те предамъ... Исканъ самъ да те обеса... Прощавай...

И стариятъ мждъръ чорбаджи Юрданъ взе ръката на опасния комита и я цѣлуна.

— Отъ днесъ съмъ съ тебе, дяконе... Какъ те викатъ?

— Левски, — отвърна мжжътъ и силомъ издърпа ръката си.

Змей Горянинъ.

МОЯТА РАДОСТЪ

Самъ се чудя и се мая и живѣя съ радостта: че свободно вече зная днесъ да пиша и чета.

Лани гледахъ батя Златка какъ въ букварчето чете, какъ по бѣлата тетрадка букви пишеше съ перце.

А пъкъ азъ не можехъ даже и лулички да реда, а, б, не знаехъ да кажа, само скитахъ по игра.

Но сега и менъ е лесно да чета буквара самъ, чудни приказки и пѣсни отъ училището знамъ.

И когато отъ далече татко прати писъмце, азъ го пръвъ прочитамъ вече съсъ разтупкано сърдце.

Догодина пъкъ ще мога цѣли книжи да чета, затова се радвамъ много — искамъ бързо да раста!